

черните тълпи да се отправят към „Работническия Дворец“. Маршрута към двореца беше отбелязан по улиците с червени светлинни гирлянди, изходящи от всички крайща на града. Горящи цветни червени линии вървяха по главните артерии и при самия дворец издигаха се нагоре към неговия изтънчен връх. Самия дворец тънеше в непрестанни фонтани от ракети и взривовете им. Лавата от хора изведнъж се заливаше с вълните на огнения водопад и буря, и пълчищата вече не вървяха, а тичаха към своя дворец, очаквайки чудеса и небивали нощни сънища. Отгоре, над дворцовата сграда ракетите построиха огнено сияние: над грамадата от къщи се издигаха една след друга огнени птици с разперени крила и, достигнали отчаяни висоти, пръскаха се на хиляди звезди и искри със вик и радостно пеение. Когато работническия град приближи към двореца с цялата си милионна маса, играта на огньовете и музиката ще преобразят двореца в светъл въздушен призрак.

От крайцерите ще гърмят нови безумни залпове. — Тълпата влиза в двореца от четири страни с радостни нови одежди. От горните естради ще екнат двадесет оркестри и цялата многохилядна маса ще започне бурните танци на радостта. Оркестрите след това моментално ще престанат, танците ще замръзнат, и по въздуха, издигайки се към купола на двореца, ще минат най-добрите оратори от целия свят, след тях поетите, музикантите, а после цялата зала ще потъне в нови и радостни танци.

Пак ще бъдат прекъснати танците... Сред залата ще се изправи привидение: човек-великан, сериозен като миналото, смел като бъдащето, и ще закрачи през празничните тълпи ..

— право към главния вход, право към изток...

и ще каже:

— Слънце, изгрей!

Слънцето ще се отзове и ще разтопи последната нощ на старата година...

*

В ноша на светлините, на пението, на вълшебното веселие аз бях длъжен да ида на работа в завода. Ни в двореца, ни в малките зали не можех да бъда.

През целия подземен път аз мислех за приказния дворец. От станцията до завода трябваше известно разстояние да изминем пеш. Завода беше тъмен, неосветен. Едва пристъпих двадесет крачки и с мене почна да става нещо недобро.

Завода почна да помръдва.

Зданията бяха същите, но те се построиха в тежка мрачна тълпа и вървяха срещу мене в черно настъпление. Зданията растяха като гигантска скала в неведомо море и неотстъпно ме заплашваха, заплашваха да ме задушат, унищожат.

— Лъжеш! — помислих аз, — не на такива си попаднал! Та аз съм бил под твоите сводове... чукал съм! Аз те разбирам, аз съм ти сроден.

И пристъпих крачка.

Завода израстна до небето, закриваше звездите и все вървеше към мене. Настъпваше решителната минута. Да се колебае, значи да погина.

